

2023. március 13., hétfő – Lk 4,24-30

Örökségül kapjuk a Földet, mondják. Ám – sajnos – a hit és a hitben való előrejutás – nem örökölhető! Egyáltalán nem: nem segít rajtunk a Jézussal való nyilvánvaló ismeretség, az olyan ismeretség-féle, amelyet köznapjainkban „Hallottam. Ismerem!” kijelentéssel szoktunk nyugtázni (ld. pl. Mt 11,17 „...Sípoltunk, de nem táncoltatok. Siralmakat énekeltünk, de nem sírtatok...”).

Jézus működésében részt kell vennünk, nem maradhatunk nézők.

Hogyan? A szidóni özvegy az éhhalál szélén lemond az utolsó falatokról: hisz Illésnek. Megmenekül. A szíriai Námán fölkeresi Isten emberét, Elizeust: gyógyulást keresett – aktívan tett érte. Megkapta a testi egészséget, és megnyílt előtte a lelki egészség kapuja is: és át is lépte ezt a küszöböt.

A sültgalamb-várás vagy a 'protekciós', összeköttetéseinkben reménykedő Isten Országába jutás (ld.: Ábrahám a mi atyánk!) nem út. Az úton ugyanis mozgás van, járnak rajta – no, és megfelelően megválasztandó. A padokon üldögélünk, pihengetünk. Jobb esetben megváltó elméleteket gyártunk.

Ha ki akarnak minket mozdítani a 'megmondó' magatartásunkból, mérgesek leszünk: jó esetben finoman elküldjük az illetőt... mintegy eltaszítjuk magunktól a zavaró tény, körülményt, személyt.

Részt veszünk? Protekciót keresünk? Járunk vagy üldögélünk? Fölemeljük – végre – a fenekünket? Mérgelődünk a felszólításokon?...

*Keskenyedő út,
veszélyes – alig járnak.*

Zsúfolt a széles.

Megbotolhatsz a szűkön.

A tágasról lelöknek.

(Veér I. Tas: Kresz-tábláim:
Útszűkület, 2021. okt. 12.)

Zsombok György, Budapest